

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

Jeg skal ganske kort omtale disse Lovforslag, og hvad der ligger forud for dem, for derefter at udbede mig det høje Tings Velvillie til disse Forslags Behandling.

Efter at de vestindiske Øers Salg var forkastet, blev der, som ærede Medlemmer erindre, nedsat en vestindisk Kommission af 18. November 1902. Den rejste over til Øerne, besaa dem, gjorde sine Studier og afgav derefter en udførlig Betænkning, der berørte dels Øernes Forfatningsforhold og dels deres økonomiske Forhold. Paa Grundlag heraf blev der ført en Række Forhandlinger, der dog ikke havde ført til noget Resultat, da jeg tiltraadte mit Embede. Kommissionens Forfatningsforslag gik i Korthed ud paa, at Lovgivningsmagten med Hensyn til de statslige Anliggender vedrørende Øerne skulde lægges over til Rigsdagen her, hvortil Øerne skulde sende Repræsentanter, valgte derovre. Endvidere skulde der for de større hjemlige Anliggender være et fælles Kolonialraad og endelig Kommuneraad for de egentlige kommunale Anliggender. Alt dette mødte imidlertid bestemt Modstand hos Kolonialraadene. For det første vare de imod, at den egentlige Lovgivningsmagt skulde være her i den danske Rigsdag. De mente ikke, at de kunde finde Mænd, som vare villige til og egnede til at være her som Medlemmer af Rigsdagen. For det, der kunde bydes dem herfor, vilde det være umuligt at faa Folk, som skulde spille det meste af Aaret med at sidde her paa Rigsdagen, og som dog ikke vilde have noget egentligt Erinde her, naar det ikke lige gjaldt Øernes særlige Forhold. — Endvidere var man bestemt imod det fælles Kolonialraad. Der er den Ejendommelighed ved de to Kommuner, at de føle sig i skarp Modsætning til hinanden. St. Croix er en udpræget Landkommune, medens St. Thomas med sin store By er en temmelig udpræget Bykommune. De Interesser, som ere raadende i den ene Kommune, ere det ikke i den anden. Derfor ere de meget bestemte Modstandere af det foreslaaede Fællesskab. — Endelig var man ogsaa imod de foreslaaede kommunale Raad, fordi man mente, at det vilde være umuligt at finde Personer, der vare egnede til at styre de kommunale Anliggender.

Da nu noget efter, at jeg havde tiltraadt mit Embede, en ny Guvernør, som De alle vide, skulde rejse der over, førtes der, forinden hans Afrejse, en Række Samtaler imellem os for at fastslaa det Grund-

lag, hvorpaa han skulde arbejde, og vi bleve da enige om, at han for det første skulde arbejde paa det Grundlag, at der søgtes en fast Begrænsning af Moderlandets økonomiske Forpligtelser overfor Øerne. I saa Henseende kunde jeg henvise til en Betænkning, som i 1896 afgaves af et Folketingsudvalg, hvis Flertal udtalte sig for, at Staten skulde overtage Udgifterne til Guvernement, Militær og Pensioner. Endvidere havde jeg fra St. Croix Kolonialraad modtaget et Andragende, der netop gik i samme Retning, og vi bleve da enige om, at dette skulde være Udgangspunktet for den økonomiske Forhandling med Øerne, at Statskassen her hjemme skulde overtage disse Udgifter. — Det andet Punkt, paa hvilket jeg stillede en bestemt Fordring, var det, at Valgretten til Kolonialraadene skulde udvides. Det tredje Punkt var, at der skulde indføres betydelige Besparelser i Administrationen derovre, og endelig det fjerde og det vigtigste af dem alle var dette, at hvad der blev foreslaaet, skulde være i Overensstemmelse med Kolonialraadene. Herpaa lægger jeg den allerstørste Vægt. Jeg vilde ikke gaa med til at møde med en økonomisk Ordning, der blev modtagen ovre paa Øerne med de Ord: Dette, I her paalægge os, kunne vi ikke bære. Den ordinære Lovgivningsmagt for Øerne er jo hos Kongen og Kolonialraadene, og Kolonialraadene ere derfor de lovlige Organer for Øernes Selvstyre. Det forekom mig, at naar vi skulde lægge en ny Grund for Øernes Udvikling, var det af den overordentligste Betydning, at denne Grund blev lagt med Kolonialraadenes Samtykke. At handle her mod deres Villie eller Ønske, vilde jeg anse for at være en meget slet Begyndelse. Jeg tror, at Lovene, selv om de vare meget bedre, end de ere i den Skikkelse, hvori de komme, vilde virke meget daarligt, hvis de bleve mødte med Mistillid og Mistro fra Øernes lovlige Repræsentation.

Den ny Guvernør løste Opgaven udmærket. Efter Forhandlinger mellem ham og Kolonialraadene fremkom der omtrent enslydende Adresser angaaende disse Spørgsmaal fra begge Kolonialraadene, og efter at der i Slutningen af Sommeren og Efteraaret var ført forskellig Korrespondance mellem Finansministeriet og Øerne, lykkedes det endelig at komme til Enighed om et Grundlag. Og Grundlaget er da altsaa de ti Forslag, der ere til Behandling her i Dag. Jeg skal nu ganske kort angive disse Forslags Indhold.

Det vigtigste af Forslagene er For-